

זכרון תורת משה

אכסניה לתורה וחסידות

יו"ל ע"י חבורת האברכים שע"י מרכז מוסדות לעלוב
מיסודו של כ"ק מרן אדמו"ר הקוה"ט זצוקללה"ה זיע"א
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר עט"ר שליט"א

פרשת ויקרא - זמור ופורים
י"ג אדר"ב תשפ"ד

שנה כד גליון אקנב

זמני כניסת ויציאת השבת

ר"ת	מוצ"ש	הדה"נ	בני ברק
7:07	6:32	5:32	
7:10	6:30	5:16	ירושלים
8:24	8:12	6:53	באר אפרק

כוח התשובה אצל הצדיק
מז"ק מרן אדמו"ר
הקוה"ט זיע"א

זכיר עליו הכהן לפני ה' ונסלח לו
(ה, כו)

עניני תשובה ומירוק העוון ע"י הצדיק

ידוע המעשה על איש אחד שבא אל רבינו האריז"ל לבקש תיקון לנפשו, והאריז"ל הציע בפניו דרך לתשובה, והיא שילבע עופרת רותחת (היסע בלי), ואמר לו שרק ע"י זה תתקן נפשו.

האיש הסכים, ומיד התחיל האריז"ל בהכנת העופרת לבישול, וביתיים התחיל האיש לבכות בדמעות שליש מאין הפוגות, ושפך לבו להשי"ת בחרטה גמורה, והתוודה על כל חטאיו, בודעו כי רגניו ספורים, וכשתבשל העופרת, לקח האריז"ל הק"י ז"ל כף גדול בידו, נתנו לתוך העופרת, וקירב הכף אל פי האיש, והוא עצם עיניו ופתח את פיו, ואז מיהר האריז"ל והחליף הכף של העופרת עם כף דבש עריבה, והאכיל להאיש כף דבש מתוק ונפת צופים.

והנה חוץ מן הלימוד מזה הסיפור שאחרי תשובה שלימה במס"נ נפטרים מן העונש, יש כאן עוד לימוד ומשמעות עמוקה יותר, והוא כי אחרי עשות האדם תשובה כזאת, **"קטן מען האבען א לעפעל זיסע האניג"**, כי על ידי תשובה במסירות נפש מתהפך הכל לטובה ממש, והכל בא על תיקונו, ועל ידי תשובה שלימה ואמיתית יכולים להגיע לכך, דלכן הניח בו האריז"ל דבש ולא הסתפק בנתינת כף ריקנית גרידא. עיקר התשובה הוא מסירות נפש, כמבואר בכוננת האריז"ל ז"ל וכמו שעשה ר"א בן דודאי (במס' ע"ז דף יז), שבא לעולם הנשמות עולם הבינה שמשם באים הנשמות כידוע, ועולם הבינה הוא כסא הכבוד, וכמו אברהם אבינו ע"ה שהושלך לתוך כבשן האש על קידוש השם.

ואכן, אין זה דבר שעולה ומגיע בניקל, הרי הרמב"ם בהל' תשובה (פ"ב, ה"ב) מוסק ממה היא התשובה, הוא שיעזוב החוטא חטאו ויסירו ממוחשבתו ויגמור בלבו שלא יעשה עוד כו' ויעיד עליו יודע תעלומות שלא ישוב לזה החטא לעולם. **"מען זעהת ביי צדיקים"** שהיו כל כך גדולים וקדושים, ועם כל זה, אף להם חיל ורעדה יאחזון בימים אלו מאימת הדין.

ומה נענה אני אבתריה, מה נענה אני. (חלק מתוך שיחה לחודש אלול תשנ"ח)

פניני קודש

מפ"ק כ"ק מרן אדמו"ר עט"ר שליט"א

כשיהיה מחיית עמלק בשלימות אז יהיה הבוכ"ע שמו שלם וכסאו שלם

הענו האמיתי וזכה לשמירה מעונות ופשעים
הענו האמיתי מפחד יותר מהבוכ"ע ויש לו יותר יראת שמים ולכן גם כמה שיש ענווה אמיתית זה שמירה אמיתית וע"ז זוכים שטייגען עוד ועוד, וכמובא באגרת הרמב"ן ז"ל זי"ע "וכל דברוך יהא בנחת" וכמש"כ שם שענווה זה יסוד המידות טובות ואז גם תעלה על

לבך מידת היראה אם יהא לך ענווה, כי הענו האמיתי הוא שבור בקרבו ובתוכו ומפחד מה' בכל ענין, ולכן כמה שיש יותר ענווה כך אז יש יותר שמירה מחטאים עוונות ופשעים כי אז דואגים ע"ע שיוכלו להתקרב לאבינו שבשמים, ולכן אז זהו מידה טובה מרובה שזוכים להשראת השכינה ומתעלים גבוה מעל גבוה. וכן מתעלים בבחי' בין אדם לחבירו שהא תלי בהא, לפי שזה הגאה אינו יכול להיות ולחיות באחדות שהרי הוא מחכה שהשני קודם יצאצא נעליו ויתכופף אליו ורח"ל אינו יכול להיות באחדות באהבת חברים ואהבת ישראל כי אינו מביט עליהם בעיניו והוא רחוק מהם בליבו, ולכן מידה טובה מרובה הוא הענו האמיתי שמתנהג כמש"כ באגרת הרמב"ן ז"ל "וכל אדם יהיה גדול בעיניך", שזה אחדות בינו ובין כל ישראל. ואכן די הייליגע זיסע "אגרת הרמב"ן" הוא מעט הכמות ורב האיכות, וכמו שאמרנו כמ"פ שבזאת האגרת מונח כל יסודות הענווה ומידות הטובות ויר"ש, וכוללת עניני בין אדם לחבירו ובין אדם למקום וזה כולל הכל, והכל נמצא בו, וכולה לפילה וגעושים לבוכ"ע, וכ"כ מדבר על מדת הענווה כמש"כ שם ועתה בני דע וראה כמה יתנאה לב האדם וכו' אם בעושר ה' מוריש ומעשיר ואם בכבוד וכו' חשוך בליבך כי אתה חייב ממנו והוא זכאי ממך שאם הוא חוטא הוא שונג ואתה מזיד וכו' דהיינו שאפי' שידוע אתה שהוא חוטא כ"כ ואעפ"כ עליך לכבדו כי הוא יותר חשוב ממך אזוי וייט דארף מען האלטן אז די חבר איז בעסער פון מיר, ולהיות בענווה ובבחי' לב נשבר ונדכא כו', שכל זה הוא כלול במחיית עמלק כנ"ל.

העצה למחות עמלק – התדבקות בתורה
העצה הגדולה למחיית עמלק הוא להתדבק בתורה, ירחם המרחם ישמור עלי וע"כ, כמש"כ בתורה"ק ודברת בם שפסקו זה מוסב על תורה, והנה תיבת ר"ם הוא במס' קטן כמס' ב"ם שזה בא להורות לנו וללמדינו שע"י כוח התורה של ודברת ב"ם מוחים את ר"ם דהיינו את עמלק מס' ר"ם שכל"ל העצה למחות הוא להתדבק בתורה.

התורה נקנית רק ע"י ענווה
ל"פ למה רמז תיבת ר"ם ע"י מס' קטן, אלא שזה בא לרמז שאם רוצים לקנות תורה אז הוא ע"י ענין ובחי' מס' קטן דהיינו ענווה שנקטין א"ע כמש"כ ברוד הוא הקטן ע"ד"ו דייקא זכה לתורה"ק שאותה זוכים להשיג רק ע"י ענווה ושפלות רוח, ועל ד"ו דייקא מוחים את עמלק שזהו שכתוב הלא כה דברי כאש נאום ה' וכפטיש יפוצץ סלע שזהו שמרומז בזה שע"י דיבורי אש של התורה"ק בענווה ושפלות רוח ע"ד"ו יכולים למחות היצה"ר שקרוי אבן, ומרומז כאן בתיבת סלע שאש של תורה"ק מכטלת אותו עם עמלק יחד שיצה"ר שר של עמלק ובוה מוחים את עמלק אויף אייביג, וממילא שאם רוצים לקנות תורה אז זה רק ע"י ענווה ושפלות רוח.

קבלת התורה בהר סיני בנכות הענווה
הרמז מה שנתן השי"ת לנו את תורתו הקדושה דייקא בהר סיני המשך בעמי ב'

עמלק כולל כל הרע שבעולם
נמצאים אנו עתה בש"ק שקוראין בה פרשת זכור שע"י זה נקראת זו הש"ק שבת זכור.

והנה זקה"ק הרבי זיע"א (כ"ק אדמו"ר מרן ביה"ק הרמ"מ זיע"א) אמר פעם בשבת זכור כמה מילים שהם כוללים הכל, העמלק כולל כל הרע וכללות כל הרע והוא עמלק הוא כולל הכל דהיינו את כל הרע שבעולם וכולל את כל זה הרע כי הוא זה שמפריע הכלל והוא לא נותן לשמור תורה ומצוות קדושה וטהרה ועמלק כולל את כל הרע,

וממילא מזה ומכאן שמדה טובה מרובה שמחיית עמלק הוא כולל את כל הטוב.

כשמוחים בשלימות או יהי שמו ית"ש שלם
כשיהיה מחיית עמלק בשלימות אז יהיה הבוכ"ע שמו שלם וכסאו שלם וממילא גם אז יהיו כל השמחות בגו"ר ותו"ג במק"א וגאולה שלימה ובנין ביהמ"ק.

וכן מובא בסה"ק מדרש שישאל אמרו לבוכ"ע אנו איננו יכולים למחות אז ביטערע שווערע טומאה אז עונה ואומר להם הבוכ"ע תדעו שע"י שאתם מזכירים זכירת מחיית עמלק למטה אז אני הרבש"ע מוחה אותו למעלה, עמלק כולל את כל הרע ועל זה אנו מחכים ומצפים בגו"ר ואז כבר יהי' איש תחת גפנו ותאנתו ונראהו עין בעין ומלאה הארץ דעה את ה'.

עמלק הוא גיאות ומקור הצרות
עמלק מרומז על גיאות ומגיאות באים כל הצרות, וכמו שא"י בספה"ק עמל"ק בגימ' ר"ם שזה גיאות כי עמלק מחפש אך גיאות ומוה צמח שהיכן שיש גיאות אז רח"ל אין אני והוא יכולין לדור, ולכן על הגאה אי' דוחק רגלי שכינה כביכול ר"ל ולכן כל זמן שעמלק קיים כביכול אין השם שלם ואין הכסא שלם משא"כ להיפך ע"י מדת ענווה אז כמה שנמצאים יותר נמוך ובנמיכות רוח אז ע"ד"ו דייקא יכולים תמיד להתעלות ולהתקרב לאבשב"ש יותר ויותר שהרי אפי' שכ' אני ה' השוכן איתם בתוך טומאותם אך ע"ז ולעומת זה גאות גרוע מזה הטומאה.

כשזוכה לענווה מתגלה מחטאיו
אי' מאמר מהמאור ושמש שאם זכה אדם להיות זה הענו האמיתי אזי כמה שהוא יותר עניו כך הוא יותר נקי מחטאים ולא יכול הוא להיות בחטאים כי הכל נמשך מגיאות, וכדאי' מאמר מחובת הלבבות וקדמונים שהאנשים הנקיים מכל עוון אז דייקא הם מפחדים מעבירה שגרועה מכל העבירות והיא הגיאות, והאנשים הצדיקים שומרי תומ"צ הם צריכים לזהר ביותר שלא ליפול לגיאות כי בזה ח"ו עלולים לבוא לירידה אחר ירידה ונפילה אחר נפילה רח"ל עד שאול תחתית רח"ל.

וכמו שכבר אמרנו לפרש מש"כ ולא תעלה במעלות על מזבחי אשר לא תגלה ערותך עליו, שבאה תורה"ק לומר לנו שאפי' יהודי נקי בתכלית מכל חטא עבירה ועוון ואשמה וגם עובד את ה' במס"נ והכל אצלו בשלימות ג"כ עליו מאוד לזהר באהרת תורה"ק שאמרה ולא תעלה במעלות ולא יחליט א"ע שהוא בשלימות העלי' והמעלה שאז ח"ו יכשל ויפול בגאות ולכן הזהירה תורה"ק "ולא תעלה במעלות" שלא ליפול לגיאות כי אם כן יעלה עצמו שם אז ח"ו עלול ליפול לנפילה לשאול תחתית שזהו אשר לא תגלה ערותך עליו אם הוא מונח ח"ו בגיאות.

גאות מביא לאפיקורסות רח"ל
היצה"ר ונחש הקדמוני מקורם מגיאות שכן היה עם הנחש הקדמוני שהחל עם גיאות ואמר רח"ל והייתם כאלוקים, ולכן הנחש הקדמוני דיבר אפיקורסות כי מגאות ר"ל באים לאפיקורסות ולכן בזה רצה קודם להפיל גיאות בשלעכטע גויים וכשיש גיאות כבר נמצאים רח"ל שבויים ביד היצה"ר ורם לבבך ושכחת רח"ל.

שיחת קודש

המשך מעמ' א'

עמלק בנימט' ספק – עמלק גימט פוליטיק
עמלק בנימט' ספק ויש מחשבים חישוב כי עמלק בנימט' פוליטיק, וממילא רח"ל שעמלק הוא הגורם לכל הפוליטיק וכל הרע והספיקות באמונה שלעכטס אויף אלע שלעכטע גויים, אלעס גוטס פאר אלע אידן וע"י כוח אמונה בהתגברות מוחים עמלק.

יהושע מחה את עמלק מכות האמונה
אצל יהושע בן נון שנלחם את עמלק כתוב (שמות י"ג) ויחלוש יהושע את עמלק ועמו לפי חרב דמחית עמלק ע"י התגברות באמונה בה', יהושע היה דבוק באמונה לבוכ"ע ודבוק למשה רבינו שהבטיחו השי"ת וגם כך יאמינו לעולם והיה הגדול באמונה שבוה שנלחם בעמלק הוא כזה מחה את עמלק ועמו לפי חרב, כי יהושע בן נון היה הגדול באמונה בשלימות ולא מש מתוך האוהל ודבק ברבו משה רבנו ע"ה לכן הוא דייקא מחה את העמלק, וזה מראה לנו על אמונתו הגדולה בבוכ"ע.

וגם כך יאמינו לעולם – זהו משה רבנו ע"ה
אי' בחז"ל (כתובות ק"א): עה"פ ולדבקה בו ושאלו חז"ל וכי אפשר לדבק בה' והרי אי' שהשי"ת איש אוכלה הוא ואיך יכולים לדבק בו והוא כולו כביכול איש קודש קדשים אלא התדבק בחכמים ועד"ו' תדבק בהשי"ת. ולכן כשמדבקים לה"ח ע"י האמונה הפשוטה והשלימה יכולים להתקרב לאבש"ש ולזכות כמה שיותר להתקרב לבוכ"ע כ"א לפום דרגא דליה, ולכן ממילא יהושע בן נון שהיה מלא וחדור באמונה שלימה ופשוטה במשה רבנו ע"ה שזה מראה לנו שהיה ג"כ חדור מוראדיג באמונה בהשי"ת ובטחון בשלימות ועדש"כ וגם כך יאמינו לעולם כנ"ל שאז גם הבוטח בה' חסד יסובבנו, כי אמונה ובטחון שלובים זב"ו ולכן גם אצל אמונה כתיב שם "בך" שקאי כלפי משה רבנו ע"ה ואצל הבוטח כתיב "בה", כדאי' (סנהדרין ק"י). מורא רבך כמורא שמים והוא קשור זב"ו, וע"י כוח האמונה וכל הנ"ל זוכים ומוחים את עמלק אויף אייביג.

הרבש"ע ממתין גם היום שנבקש על מחיית עמלק
עם ישראל אומרים להשי"ת אין בנו כוח למחות את עמלק והשי"ת משיבם אתם תזכירו וזכירת מחיית עמלק לתת ואני אמתנו מלמעלה ואז ה' לבדו ימחה את כל העמלקים וכל העמלק אויף אייביג וכל זכירת ותפילות ובקשות של ישראל מעורר למעלה שה' ימחה כולו לעולמים, הרבש"ע חפץ למחותו כביכול ולזכותו הוא מחכה לזאת כדפריש"ו את הפ' (שמות י"ד), כי מזה אמחה.
לכך אני מזהירך כן כי חפץ אני למחותו, ואת זה אנו מבקשים תמיד, תשועת ה' כהרף עין, וע"י מחיית עמלק זוכים לכל הברכות וישועות בגו"ר לישועה שלימה וגאולה שלימה לבנין ביחמ"ק.

ותוסף אסתר ותדרב לפני המלך ותפול לפני רגליו (אסתר ה, א)
הברכה מצויה בדבר הסמוי מן העין (ב"מ מב.) אסתר מלשון הסתרה ועל ידי זה ותוסף, הברכה מצויה ומתווספת. (מזן הרמ"מ יע"א מתוך 'קדושת מרדכי')

וימי הפורים האלה לא יעברו מתוך היהודים (אסתר ט, ח)
יש לרמז בזה דצריך להתעורר שלא יעבור ויילך יום הפורים לבטלה להבל ולזיק, וב"ה בפיוט (לשבת זמור) וימי הפורים לא יהיו נבטלים. (מזן ארמ"ד יע"א מתוך 'באר מנחם')

קדושת וגדולת יום הפורים
יום הפורים הוא עת רצון גדול, די גרעסטע עת רצון, ידוע מש"כ בספרים הקדושים יום הניפודים בחינת תשובה מיראה, ופורים בחינת תשובה מאהבה, די העכטסטע תשובה.

איתא בגמ' (שבת פח.) קיימו וקיבלו היהודים (אסתר ט, ט)
קיימו מה שקיבלו כבר, ה' קבלת התורה ברצון, מאהבה, לכן יום הפורים נשגב כל כך.

כל כך נשגבה הוא היום הזה, ע"ד דאי' כי חודש אדר היה ח ודש קשה, המן הרשע ידע מזה, הוא היה קליפה ניק, לכן זמם וביקש לעקור את הכל בחודש הזה דייקא, ובחסדי השי"ת וברוב רחמי נהיה המתקה בשודש, ונהפך החודש לשמחה ולפירות, מן הקצה אל הקצה התהפך הכל כל זה בזכות ובכוח התשובה שעשו, תשובה מאהבה. (מזן ארמ"ד שליט"א מתוך 'נטיעה של שמחה')

ושפלות רוח הוא כלי לקבל התורה ועם זה זוכים למחות העמלק, ואין לנו שיוור רק התורה הזאת, כי אמנם בדורות הקדמונים שהיו בהם צדיקי אמת הגדולים שרפי מעלה והם מוח העמלק בשלימות כמו שצריך ועד"ו' הזריחו בכל כלל ישראל בכללות ובפרטות האור גדול של תורה ויר"ש קדושה וטהרה והשפיעו השראת השכינה על כלל ישראל בכללות ובפרטות, אך היום און די נידעריגע דורות שהצדיקים הנ"ל כבר נמצאים ומצויים בלעכטיגע גן עדן הויעך גבוה, ואילו הדור לתתא ערום מצדיקים ליידער, לכן ממילא בדורות אלו כהיום שבבחי' הכ' בפייט "ומפגיע אין בעדינו", ע"ז ממשיד שם הפייטן ואומר "אבל אין לנו שיוור רק התורה הזאת" כי התורה היא נצחית, תורתם של אלו הראשונים יש גם לנו כמותם, וזאת התורה לא תהא מוחלפת וכו' וע"י כוח התורה לשמה ויר"ש יכולים להגיע למדריגה שמגדלתו ומרוממתו כל המעשים וזוכה לשלימות כל הטובות הפוך בה והפוך וכו' ות"ת כנגד כולם, לכן ת"ת זה עצה להכל לרוחניות וגשמיות, וכן אי' אורך ימים בימינה ובשמאלה עושר וכבוד ותומכה מאושר וכו' דרכיה דרכי נועם ולכל בשרו מרפא, וע"י כוח התורה יכולים להגיע לכל הישועות ברו"ג תורה ומגנא ומצלי כן, תורה מיט מצוות תמיד מגין בכל העניינים וכל המובנים וע"י כוח זה זוכים לכל הישועות היכולים להעלותינו ממדריגה למדריגה, וכמש"כ וממדבר מתנה ומנחילאל במות ילכו מחיל אל חיל שהכל מונח בה, וכוח התורה מקדשנו ומטהרנו ומחברינו ומקשרינו לאבש"ש.

התורה מקרבת לאבש"ש
על תורה אי' (ירמיה נ"ז, יא) הלוואי אותי עזבו ואת תורת שמרן כי המאור שבה מחירנו למוטב וממילא גם ישוב אל השי"ת, והוא כלל גדול מתוך שלא לשמה בא לשמה (מיר כג) שאפי אם מתחילה הוא במעצב של אותי עזבו ר"ל ורק לומד תורה ג"כ יבוא לתורה לשמה ולשם ה' וכן תמיד כלל גדול מתוך שלא לשמה בא לשמה, וממילא כשלוומדים תורה יכולים להיות בעסער און בעסער ולהתקרב לאבינו שבשמים.

ע"י דברת ב"ם מוחקים את ר"ם דעמלק
ע"י כוח התורה שזוכין לה ע"י אחדות עם ענווה שזה כלי לקבל התורה בשלימות, זוכים למחיית עמלק ודברת ב"ם מוחק ר"ם, שע"י תה"ק שמקיים בה ודברת ב"ם מוחה את עמלק שהוא מס' רם כי ר"ם ב"מ ק"ק עולה ב"ם, ועמלק זהו אפיקורסות לכן מוחים אותו ע"י תה"ק שהוא להיפך שבה כתובים כל מצוותיך אמונה ומבטלת עמלק שהוא אפיקורסות וכל הרע מונח בו.

הנמוך מכולם שמורה על נמיכות ושפלות רוח לומר שע"י ענווה זו יכולין להיות ראוי לקב"ה"ת ולכן גם נתן שם השי"ת את התורה בידי משה רבינו דייקא משום שהוא היה הענו הגדול והאמיתי ע"א"ס אשר על פני האדמה, ועל זה אר"ל משה קיבל תורה מסני שזה ע"י ענווה של משה רבינו ונמיכות ושפלות רוח של הר סיני הנמוך וענין שילוב שניהם גם יחד של משה וסני אצל קב"ה"ת שם, זה מרומזו על הענווה האמיתית בשלימות לומר לנו שאם רוצים לקנות תורה אז זה רק ע"י ענווה ושפלות רוח אמיתי, שכנ"ל הר סיני מרמז על ענווה וכן משה רבנו ע"ה, וכמו ששם ע"י שניהם ניתנה לנו תה"ק כך תמיד רק ע"י זוכים לקב"ה"ת וקיום התומ"צ.

ענין הענווה והאחדות מרומז במגילת אסתר
איתא ממוין קוה"ק רבינו דוד מלעלוב זיע"א עה"פ (מגילת אסתר ג, ה) "ישנו עם אחד מפורד ומפורד בין העמים וכו' ולמלך אין שוה להניחם" שהמן הרשע אמר לשה"ר כלפי עם ישראל למלך אחשוורוש, וביקש "תכלם" ח"י, אבל המלך אחשוורוש ענה להמן שהוא מפחד להתעסק עם היהודים כי כבר ראו כולם עין בעין שמי שהתחיל עם עם שילם מחיר יקר כי הרבש"ע רב את ריבם והושיעם ויושיעם ותמיד הוא מושיעם עד ועלו מושיעם בהר ציון בב"א, אבל המן היה בעל לשון חלקלקות ובעל לשה"ר עד שלא היה כמוהו בלשונו החלקלק, לכן הפיג מאחשוורוש את פחדו להרע לישראל ע"י שענה למלך: "ישנו עם מפורד ומפורד", היינו שעכשיו הם כמצב שיש בהם מחלוקת וממילא שלכן הרבש"ע לא ישית ליבוי אליהם ולא יושיע אותם, כי פירוד לבבות גורם חסרון ס"ד ח"ו, ולכן אמרה אסתר המלכה למדרכי היהודי "לך כנוס את כל היהודים" שתחילה תראה להביאם למצב ובחי' שיהיו שרויים באחדות,

ולכן אחר שבאמת תיקנו זה שם אז אח"כ מכוח זה האחדות הדר קיבלוה שוב את התה"ק מאהבה וזכו והגיעו להשגות גבוהות, וע"י נכנסו לאור גדול של שמחת הנס וכך נתרומומו וזכו לתשובה באמת מאהבה ולקבלת התורה מאהבה, כ"ממש"כ "קיימו וקיבלו היהודים עליהם ועל זרעם", ופירשו חז"ל (שבת פ"ה) קיימו מה שקיבלו כבר ואת התה"ק שקיבלו כבר בסניו עכשיו קיימוה אצלם לקבלה מאהבה ונתקיימה בידם, וכמו שבסניו קיבלוה ע"י אחדות של יוחן ישראל כאיש א' בל"א אך גם כאן ע"י כנוס את כל היהודים, כי אחדות יכול להיות רק עם ענווה אמיתית וע"י זכו שוב בימי מרדכי ואסתר לקב"ה"ת מאהבה.

ענווה ושפלות כלי לקבל התורה מאהבה
ע"י התמדת התורה ויר"ש וקיום התומ"צ וכוח התורה ענווה ושפלות רוח, זוכים למחיית עמלק שענווה

משולחן גבוה

אמרי קודש ממרגן רבוה"ק מלעלוב על הפרשה וחג הפורים

אלא הפעולה שהביא לדביקות בה' ידעו שזוהי מצות עשה ומפעולה שלא הביאה לדביקות בה' ידעו שזוהי מצות לא תעשה, והיינו דעלך סני לחברך לא תעביד – יתפרש – חברך – מלשון חיבור דהיינו דביקות – כך אמר רבינו פ"א – והכוונה דמה שהפריע לדביקות בה' לא תעביד, ידעו שלא לעשות.

ונראה המכוון דהאבות הק' הרי התנהגו בענוה ושפלות ולכן היה זה להם לעד נאמן שעשייתם היא מצויה דהרי אחרי קיום המצוה הגיעו לדביקות, וזה אפשר רק ע"י ענוה כנ"ל, כי על בעל הגאווה אחז"ל אין אני והוא יכולין לדור בעולם וכו'.

וזהו ההבדל בין משה רבינו לבין בלעם כי אצל משה כתיב "ויקרא" באל"ף זעירא דמזן לענוה כדכ' (במדבר יב, ג) והואיש משה ענו מאוד וכו', שאחרי עשיית מצוה בא לשפלות וזוהי מעלתו ולכן ויקרא. קריאה של חיבה, ואילו אצל בלעם ה' ההיפך נפש רחבה ודוחה גבוהה (אבות ה, ג), ולכן כתיב אצלו "ויקרא" לשון טומאה ועראי, והבן. (מזן דביה"ק הרמ"מ יע"א – מתוך 'קדושת מרדכי' לפורים)

ויקרא אל משה וידבר ה' אליו וכו' (א, א)
ואצל בלעם כתיב (במדבר כ, ז) ויקר אלקים אל בלעם, ועיין ברש"י קריאה, לשון חיבה, ויקר, לשון עראי וטומאה ע"י"ש. וכתיב (דברים לד, י) ולא קם נביא עוד בישראל כמשה וכו' ואיתא בחז"ל (במדבר רבה פ"ד כ) בישראל לא קם אבל באמונה העולם קם ומנו בלעם. **הענין** הוא כי נשמת ישראל למעלה לא היה חסר לה כלום, ולשם מה ירדה לעולם הזה, כדי שלא תאכל נהמא דכסיפא וכל בריאת העוה"ז ה' רק למטרה זו.
ואמרו חז"ל (מ"ד כג.) שנים שאכלו פסחיהם על זה נאמר (השע י, י) צדיקים ילכו בם, ועל זה נאמר (שם) ופושעים יכשלו בם, לכאורה שניהם עושים פעולה אחת ובכל זאת דרכיהם שונות ומזמן ידע אינש אם מקיים הוא את מצוות ה' כראוי [לשמה].

אלא בזאת יבחן, אם לאחר עשיית המצוה הוא בא לידי שפלות אזי ידע נאמנה שקיים המצוה כראוי, משא"כ אם לאחר קיום המצוה הוא נופל בגדולות וגאות סימן הוא שלא קיים המצוה כראוי בשלימות.

וכך נאמר מהרה"ק רבי שמעלקא מניקלשבורג זיע"ע על מאחז"ל (שבת לא): דעלך סני לחברך לא תעביד (וברש"י שם: ריעך ודיע אבין אל תעזוב משלי מ) זה הקב"ה, אל תעבור על דבריו שהרי עליך שנאו שיעבוד חברך על דברך, עכ"פ חזוין מדבריו דהענין קאי על הקב"ה]. דלכאורה מנין ידעו האבות הק' את דרך ה' ולשמור מצוותיו.

רבינו הקדוש רבי אלעזר מנחם מנדל זיע"א, הנשיא השלישי לממלכת בית דוד מלעלוב, ובעצם, האדמו"ר הראשון בתולדות החסידות מותלמידי תלמידי של רבינו הבעש"ט אשר מלך בירושלם עיה"ק ת"ו, כי שאר תלמידי הבעש"ט הק' שעלו לארה"ק מלפנים, התגוררו ותקעו את מושבם במרומי הגליל העליץ והתחתון בצפת וטבריה ת"ו, ורבינו הק' תקע איתן מושבו בירושלם העתיקה בין החומות, סמוך ונראה למקום המקדש, והאומנם, בירושלם של מעלה דאז, התהלכו בחוצות קרי' מאנחה דמויות פלא, שרי התורה, אבירי רוח וענקי מוחשבה, בני העלי' אשר המה מועטים, מצויים המה לרוב בקרית חצות, כולם כאחד שווים לטובה כקטן כגדול, הכל עטוף במעטה מסתורי, ובשיטת הפשטות העממית התמימה, עד שאין ניכר ביניהם שום הבדל בין הרב דמתא לשוחט דמתא ראש ישיבה וסנדלר וכו', כי "אין גדולה בפלטיץ של מלך" (ירושלמי פ' המצניע), ואולם, עדיין לא זרחה ירושלם בתפארתה באור תורת החסידות, עד שהופיע ובא אורו של רבינו, וברב הודו והדרת קדשו, הזריח בלבנות בני ישראל רשפי אש להבת שלהבת' בדרך הבעש"ט.

הרבנית מרת מאטיל, ואמרה לגרש ולהניס את מחנה השקצים והרמשים, לא הרשה לה, ואמרו: הניחו להם, אני קראתי להם, כדי שימצצו את דמי ולשדי!
גם אינן ותיקן להם לישראל כמה מנהגי קודש אשר נהפכו עד מהרה ל"מנהג ירושלם" ת"ו, ביניהם, לבוש הקאפטן' הזהוב הירושלמי, המקובל לנו כלבוש של אבותינו הק', אברהם יצחק ויעקב ע"ה, שכן גילה לן רבינו הקדוש שראה אותם במחזה לבושים בלבוש זה (וכ"ה בשם הגה"ק החיד"א), ותיקן ועשה כמה שינויים בלבוש זה, כדי שלא יהא דומה לגלימות הישועאליים דאז, וכל תבניתו עשויה עפ"י תורת הסוד, (והוא עשוי כולו מכו"ל חתיכות בגדים, כמנין הוי"ה ב' הבתי ידיים עשוי בצורת רצועות כרוכים על היד, ובסופו כפול יהי לצד חוץ. ושם עשוי בצורת כריכות באצבע ומלמעלה למטה בב' צדדיו כמו רצועות דשל ראש, דהמיין ארוך משל שמאל, ושוסע בקצהו מלמטה ב' ססיעות בשני צדדיו) ואין איתנו יודע עד מה הוא הקאפטן אשר בשם מלבושי אר"י יכונה, והוא אשר נתפשט בכל חצות ירושלם עד להיום הזה.

כל הנהגתו בקודש היתה נאדר בגבורה ובעוז. כחד מתקפי קמאי שרפי מעלה, כל ימיו עובד את קונו ית' בסילודין קדישין, ברוב קדושה וטהרה ובפרישות יתירה, ידע רבינו את כל הנסתרות - קבלת הרמ"ק הארז"ל רש"י וכו' וידוע הוא לא' מגדולי המקובלים המכוונים בתפלותיו, אשר ארכו לו שעות ארוכות, ובפרט בתפלות השמו"ע, תפלת מנחה ומועריב שבכל יום (כולל שב"ק) עשה ליד שריד הרמ"ק בכותל המערבי, מתוך רגליים יחפות על אדמת הקודש, דמות תוארו וכינויו היה בשם "השרף מלעלוב", בהיותו נורא על כל סביביו, ויראו מוגשת אליו כי קרן אור פניו.

פרשה בפני עצמה היא, גודל אהבתו וחיבתו לעיר האבות היא חברון ת"ו, בה נהג לשהות מידי שנה בשנה מערי"ה אלול עד לר"ה, ושוב חזר אלי' עד ליום הקדוש. עפ"י עדות רבה של חברון במכתבו שהי' דרכו לבוא חברונה בארבע תקופות השנה חק ולא יעבור, גם להיות הדרכים משובשים והי' יקן וחולה, וידוע העובדא שנסע פעם עם הגה"ק משינאווע זיע"ע לחברון, וא"ל הרה"ק הרא"מ בחיותם על אם הדרך, יראה נא הרב מסטרופקוב (מלפנים) האיך הרי חברון רוקדים המה מרוב שמחה שהאבות הק' דרכו עליהם, ועי"ז ענהו הרב משינאווע "איהר זעהט" (אתם רואים).

מרן הרמ"מ זיע"א אמר על מרן רבינו זיע"א, עד האט געטאנצט אין די עולמות העליונים א גאנצען מענת לעת! (הוא רקד בעולמות העליונים יום שלם).
 וכן יפה הגדיר רבינו הרמ"מ זיע"א את הפרשת דרכים והחילוק אשר בינו לבין בנו הרה"ק מרן הרד"צ זיע"א בתפיסת עולמו, שמוך רבינו אלעזר מנדל זיע"א הוא בבחי' הארז"ל, אשר הרים ולגביה דמי מטה בני אדם קרוצי חומר גוש אל-על לרום עולמות העליונים אבי"ע, ולספירות גבוהים סמירים ונעלמים, ובנו הק' הי' בבחי' הבעש"ט בדורו אשר הוריד והמשיך את אור העליון מעילא לתתא והנמיך את העולמות העליונים לעיני בני עמו, להורות להם פרשה קטנה שכל גופי תורה תלויים בה "בכל דרכיך דעה", ובכל מיילי דעלמא לית אתר דפנוי מיני' ודפח"ה.

בניסיעתו חברונה והימים ימי מצה ומריבה וחריב ומלחמה בארץ, והדרכים בחזקת סכנה, נתללו עמו ועם בני לווייתו שלושה חיילים טורקיים על מדיהם ונשקם, למשמר מליסטים ומחיות רעות בדרך אפרתה, וכשהגיעה השיירה למחוז חפצה נפרדו לשלום ורבינו אמר: "אלו יודעים הייתם מי המלווים שלכם לא הייתם נוהגים בשוויון נפש!" היו אלה האבות הקדושים.

סיפור מרן רבי דוד צבי שלמה מלעלוב זיע"ע: אחר חתונתי, מסר לי אבא מארי את דירתו, והוא עבר לדירה אחרת, בלילה כשקמתי לתיקון חצות, שמועתי נקישה בדלת, פתחתי את הדלת והנה נלגד עיני עומד בר מינין אצל הפתח ומתייפח בכבי, הבנתי שבא אל אבא לתיקון, אמרתי לו: אבא אינו גר כאן עוד, ואם תרצה אקח אותך אל מעון קדשו החדש, הלבשתי את הבגד העליון הדזשיבע, חבשתי את הכובע, נטלתי מקלי בידי, ויצאתי לרחוב וצעדתי יחד עם הבר מינין.

אופן השתטחותו על קברי האבות היתה לפלא בבחי' איתדבקות רוחא ברוחא, שאינו זז משם עד אשר מקבל מהם ברכת פרידה, וכמו שהעיד רבינו ע"ע כן, כאשר אירע פ"א שנשאר שם על יום הק' באומרו "די אבות הק' גיזעגינען זיך נישט" (האבות הק' אינם נפרדים), ומעניין להוסיף בזה, כי זה הדבר חוזר על עצמו בכותל המערבי, וגם לכאן קשור רבינו בכל נימי נר"ו, ואינו הולך משם עד שמקבל ברכת פרידה, וכותל המערבי אומר לו "גום שבת" (מפיו הק' בעצמו) ורבינו הק' זיע"א הוא "המקור" למאי דאמרי אינשי, אשר בערב השבת לאחר חצות, נמצאים האבות הק' בכותל המערבי לקבלת שבת.

המשיך רבינו לספר - מיינסט איך האב מורא געהאט? (נראה לך שפחדתי?), למחרת היום כשראה אותי אבא מארי עשה לקראתי באצבעו תנועת אזהרה, כמו העומד ומוהיר את הזולת, והתבטא בזה"ל: איך ווייס אז עס איז דיין שטיקל ארבעט. (יודע אני שזה עבודה שלך).

פעם אחת בעומדו יחידי אל פני שריד קדשנו ורק הוא שם והשכינה החומיה כיונה, והנה הגיח ערבי מן הסלאמס של שכונת המוגרבים, ונבוט עבה בידו, ונפשו בשאלתו למצוא 'אהודי' להכותו למען השבע נפש המרצחת שבו, משראה את רבינו עומד בפנינו ומפלח רקיעים בתפילתו אורו עיניו, קיפף אל מקום כבודו של רבינו והכהו אפים על גוו שנתן להורגים, מדרחק ניצב יהודי נחבא אל כליו מפחד הפאגורמיסט, ולתדהמות מרן רבי אלעזר מענדל לא כלל ולא זע, רק לאחר שסיים תפילתו שמע את אותו יהודי נרעש ונרגש ממנהגו כל כולו על שתיקתו של רבינו, 'ואנכי לא ידעתי כלל על המעשה והיאך אגיב על מה שלא ארע', משבדק את אבריו התברר כי גוו הוכה מכה רבה עד זב דם.

האומנם כן היא, כי רבינו הקדוש הי' כונס לתוך שלו, סגור בתוך ד' אמותיו, ופרוש מכל היות העוה"ו, יושב רובו של יום עטור בטו"ת, עמוס ונסוק בעבודות קדשו יום ולילה לא ישבותו, סמל מופלא של פרישות הי' רבינו, ברם, למרות כל זאת פעל ועשה רבות לטובת בני עמו, בהיותו עומד ומשמש כנשיא כולל פולין, ואחראי ראשי על קופת רמבער"ן לטובת עניי ארה"ק, ובני ביתו-עצמו מסובלים המה בחרפת רעב ודקדוקי עניות, כי לא רצה ליהנות מואדם לעולם, ומקבל ע"ע יסורים של אהבה בגוף ובנפש לכפרתן של ישראל, באומרו בתפלתו הזכה "ואפילו על ידי יסורים", במקום "אבל לא ע"ע יסורים".

בשנת תרמ"ג במוצאי יום מנוחה בסעודת מלוה דמלכה דפורים המשולש, לאחר שנטל ידיו הק' לסעודה ובירך ברכת ענט"י בדביקות עילאה, תוך כדי כך שהוא יושב על כסא קדשו בפתע פתאום באורח פלאי עלה ונתעלה בחטף לשמי רום, ופרח לו איש האמת ואינו כי לקח אותו האלקים.
מרן הרד"צ זיע"א אמר על אופן הפלאי בפטירת אביו במיתת נשיקה כי כנראה שידע את הסודות והכוונות בענין נט"י אשר נמסרים המה רק לחד בדרא, כידוע מפטירת האור החיים הק', אשר אמר עליו הבעש"ט ככה נו מערבי, ועי" הפטיר נכדו מרן הרמ"מ זיע"א שהיתה לו לרבינו תמיד תנועה ונוסח מיוחד על זו הברכה דענט"י, שונה מהנוסח שלו בשאר כל הברכות, ולבסוף דבר הכל נשמע.

כשהיה עולה על ערש יצועו, היה מפשיל כתונתו ומגלה את ליבו, שנשאר חשוף למאות פשפשים ופרעושים, שעטו עליו למצוץ את דמו, וכאשר הבחינה בכך זוגתו

הילולא דצדיקיא

- י' אדר** - רבי גרשון ב"ר יצחק אשכנזי ב' עבודת הגרשוני (תנ"א)
 רבי יוסף יואל מסטעפין ב"ר יעקב אהן - תל' מרן הבעש"ט (תק"ל)
 רבי אברהם יוסף יוסקא מנאקערשט ב"ר מאיר מואסי - אמונה שלימה ו"א שגפ' באר"א (תש"ח)
 רבי משולם זוסיא ממעזיבוב ב"ר אברהם יהושע העשיל (תר"ם)
- י"א אדר** - רבי חיים יוסף דוד אולאי "רבינו החיד"א" ב"ר רפאל יצחק זרחה (תקס"ו)
 רבי ישכר בער שפירא מקעניא ב"ר פנחס - חתן ר"א מנדבורנא (תשי"ז)
 רבי חנניה זי"ט ליפא טייטלבוים מסאטוב ב"ר חנוך הענין (תשכ"ז)
 רבי יוסף ראיון הרומצ'ובער ב"ר אפרים פישל ב' ש"ת "צפנת פענח" (תרצ"ז)
- י"ב אדר** - רבי שלמה מסאטוב-לבוב ב"ר חנוך הענין מאלעסק (תרע"ט)
 רבי נפתלי צבי הלבשרטאם מנאבוב ב"ר שלמה (תשס"ח)
 רבי פינחס מבורשא ב"ר ברוך (תש"א)
 רבי אלטר אליעזר מבייטש ב"ר אהרן (תרצ"ז)
 רבי לוי יצחק לייפער ב"ר אהרן אריה מטעמשוואר (תשנ"ט)
- י"ג אדר** - רבי משה פיינשטיין ב"ר דוד - אגרות משה (תשמ"ז)
 רבי אברהם מנחם מענדל מראוונא ב"ר משולם פייבוש מלענטשאט - תל' המגיד ממעזריטש (תקס"ב)

- רבי שמואל ב"ר יוסף שטראשון מוילנא הרש"ש (תרל"ב)
 רבי יהואל החסיד ב"ר שמואל ב' ספר חסידים (תתקע"ה)
 רבי משה שלמה יחיאל משיליץ ב"ר דוד יוסף מלעלוב - דברי משה (תרע"ד)
 רבי משולם זוסיא מארעל ב"ר יצחק יואל מקאנטיקאווא (תר"ם)
 רבי יצחק יעקב דוד מסטראזניץ ב"ר ברוך מוויז'ניץ (תרצ"ב)
 רבי מנחם מנדל מגומבין ב"ר זאב וואלף מסטריקוב (תרצ"ז)
 רבי חיים סגל לנדא מבוראי אב"ד פודקאמיץ ב"ר אברהם (תקנ"ז)
 רבי מנחם אויערבאך אב"ד אסטראווע ב"ר חיים אב"ד לונטשיץ (תרי"ח)
 רבי שלום יוסף משפיקוב ב"ר דוד מבוהש (תר"ם)
 רבי משה מרדכי מפילוב ב"ר חיים ישראל - מדרש משה (תרפ"ט)
- ט"ז אדר** - רבי משה שמואל ב"ר ישראל טויסיג - ר"ת. ת. אהרן מטריסדורף (תשנ"ב)
 רבי חיים הכהן קמל ב"ר יעקב - ר"י אופקים (תשס"ה)
 רבי צבי קאדימבר ב"ר שמואל - קב הישר - (ת"ל)
 רבי אהרן משה מאוורשט ב"ר יוסף יצחק (תרי"ז)
 רבי יהואקאל שרגא מדוקלא הי"ד ב"ר מנחם מנדל מפריסטיק (תש"ב)
 רבי אשר ישעי' מוואלקווא ב"ר נפתלי צבי מראדיכות (תרע"ז)
 רבי ישעי' מגריצא ב"ר יעקב יצחק מבלענדוב (תרע"ז)
 רבי מרדכי פרגל ב"ר יהודה אריה לייבוש מבוטשעטש - בוטושאן (תשמ"ד)
 רבי יוסף לייפער מפריסבורג ב"ר צדקת יוסף ב"ר דב בערצ'י מסטמ"ר (תשכ"ז)
- ט"ח אדר** - כ"ק מרן הרה"ק רבינו אלעזר מנדל מלעלוב בן כ"ק מרן הרה"ק רבינו משה מלעלוב (תומ"ג-א)
אדר ב'
 רבי פנחס יהודה ב"ר טוביה ליברמן - פתחי לב על חובות הלבבות ועוד (תשס"ה)
 רבי שלום הריף ב"ר איסר אולמן ב' דברי רש (תקפ"ה)
 רבי שמחה אב"ד בובריקא ב"ר יעקב - תל' הרבי ר"ז מניפולי והמגיד מקאזניץ.
 רבי יוסף דראביטשר ממעזיבוב ב"ר יחיאל מיכל מיאמפאל.

מגילת אסתר
לקט פירושים בדרך צחות והלצה
הנקראים "פורים תורה"
ולא נלקט מספרה"ק

עם חסידים לא מתחילים

ויהי בימי אחשורוש. צריך להבין למה המגילה מתחילה במילים ויהי בימי אחשורוש, לכאורה היה צריך לפתוח ולהתחיל עם מישהו שהוא יהודי, למשל ויהי בימי מרדכי או אסתר, אלא ללמדנו שעם יהודים לא מתחילים.

וכן מסופר שפעם הגרי"ז מברסק עבר בבחרותו בעירו והגיע מולו חסיד אחד וביקש ממנו אם יש לו אש להדליק את הסיגריה, אמר לו הגרי"ז אתם הרי חסידים, וכל כולכם חמימות וא"כ מה אתה צריך אש לסיגריה, ענה לו החסיד, הלא קיימא לן אע"פ שאש מן השמים, מכל מקום מצוה להביא מן ההדיוט.

הגרי"ז חזר וסיפר לאביו את הסיפור, אמר לו הגר"ח: אינך יודע שעם חסידים לא מתחילים, והראיה שהרי אנו אומרים "על הצדיקים ועל החסידים ועל זקני עמך בית ישראל", והרי חסידים עדיפים מצדיקים וא"כ היה צריך להתחיל עם החסידים, אלא מכאן ראייה ש'מיט חסידים הייבט מען זיך נישט אן' [עם חסידים לא מתחילים].

ועוד יש לומר, שהרי היה שם סעודה של מאה ושמונים ימים, ופשוט וברור הוא שלאחר מכן כאבה בטנם של הסועדים, ולכן פותחת המגילה במילים ויהי שהוא לשון צער, במעי פירוש במעיים, אך כל זה היה רק במעי אחשורוש שאכל בסעודה, אבל מרדכי ואסתר שלא היו בסעודה לא כאבה מעיהם, ולכן מובן טוב למה פתחה המגילה דווקא באחשורוש.

אחשורוש היה בשר כשר

בימי אחשורוש. יש לחדש חידוש מופלא שמכאן רואים שאחשורוש היה בשר כשר והראיה כי כשר צריך להכשיר על ידי שמשרים אותו במים ואחר כך מולחים אותו.

זה מה שעשו עם אחשורוש, כמו שכתוב "ויהי בימי אחשורוש", משמע שהיה במים, ואחר כך כתיב "המולך מהודו ועד כוש", משמע שהיה במלח.

בימי אחשורוש. יש להבין איך אוכלים אזני המן

הרי אזניו היו מבשר וכתוב במגילה "וימלא המן חמה, וחמאה היא הרי עשויה מחלב, ואם כן הרי זה בשר בחלב ביחד ואסור באכילה ואיך אוכלים אותם יחד.

ויש לומר ולחדש שהמן הרשע לא היה בשר אלא דג, דכתיב "ויהי בימי אחשורוש", דהיינו שאחשורוש היה בימים ובנהרות זה משום שהיה דג, ומכאן רמז למזל אדר דגים.

אזני המן היו מדג

וכתוב עוד "ויסר המלך את טבעתו ויתנה להמן האגגי", היינו שאחשורוש המלך נתן את טבע הדג שלו להמן, ואם כן יובן הדק היטב שאזני המן לא היו כלל מבשר אלא דג ופסק הרמ"א שמוותר לאכול דג בחלב.

ועוד י"ל כיון שטבעו של המן להתמלא חימה מעצמו, אז אין לו דין חלב, אלא הוא כמו חלב הנמצא בעטיני פרה שמוותר מן התורה לאוכלו עם הבשר.

פגולות לקבלת התפילות בתענית אסתר ופורים
א. מוצא בספרים: יום 'תענית אסתר' מסוגל שיתקבלו תפילותינו, ולכן יקדיש מזמנו לומר מזמורי תהלים, ובפרט 'למנצח על אילת השחר, ואח"כ ישפוך שיהו לפני ה' ויבקש בקשתו. ב. עיקר נס פורים היה בכח התפילה, ע"י דברי הצומות וזעקתם. וכבר כתב הרמב"ם בהקדמה ל'היד החוקה': וצינו לקרות המגילה בעונתה. כדי להודיע להורות הבאים שאמת מה שהבטיחנו בתורה 'ימי גוי גדול אשר לו אלוקים קרובים אליו כה' אלוקינו ככל קראנו אליו'. והיינו דע"י קריאת המגילה אנו מפרסמים ענין זה שכאשר מתפללים וקוראים להקב"ה, הריהו קרוב אלינו ומושיענו. והברסקער רב זצ"ל ביאר ע"פ הרמב"ם את הפיוט להודיע שכל קויד לא יבושו ולא יכלמו - נס פורים מודיע שכל החוסים בהקב"ה וקוראים לו, התקבל תפילתם ולא יבושו ולא יכלמו.

מזל טוב וגדיא יאה
נשגור בזה למעלת כבוד הרה"ג צ"צ שמו מפאריס, צנא מלא ספרים, פרי עץ חיים, אוצר כל כלי המדה, כש"ת מזרינו המשיפע המפורסם הגה"צ רבי נחמן בידרמן שליט"א לרגל שמחת הולדת הנכדה תחי' בת אצל בנו הרה"צ ר' משה מרדכי בידרמן שליט"א יזכה לרווחת נחת ממנה ומכל יוצ"ח מתוך שמחה ואורה, אושר ועושר והרחבת הדעת. ומשמחה זו יושפע עלינו שפע ששון ושמחה תמיד.

מזל טוב וגדיא יאה
מעומקא דליבא נשגד בזה כסא דברכתא לקדם מעלת פרי עץ חיים הדין ובקני טובא, גויס באורייתא תדירא מרביץ תורה ויראה טהורה, נעים הליכות ורב תבונות, אוצר כלי המדה, חו"פ, חתן ב"ק מרן אדמו"ר הקוה"ט זיע"א, ה"ה הגה"צ רדאש הכוללים רבי שלום סופר שליט"א לרגל שמחת הולדת הנכדה בת אצל חתנו הרה"ג רבי מנחם חוקק שליט"א יהי רצון שיוכח לרוב נחת מכל יוצ"ח, ומשמחה זו יושפע תמיד שמחות באהלו מתוך בריות גופא ונהורא מעליא, לתפארת המשפחה הרוממה.

ברכת מזל טוב
הנו מברכים ברכת מזל טוב מעומקא דליבא, להאי גברא רבא ויקריא, האברך הוקף שבחבורה, מוכתר בכל מיידה ומעלה, שמו הטוב הולך לפניו, אוצר כלי המדה, פאר מקודשים, נכד למרן רבינו הקוה"ט זיע"א, ה"ה הרה"ג ר' משה מרדכי בידרמן שליט"א במזרינו רבי נחמן לרגל הולדת הבת תחי' יעזור השי"ת שיוכח לרווח נחת ולגדלה לתורה ולבעל תורה ולחופה ולמעשים טובים. אמן.

דבר הלכה

הל' מ"מ ומתנות לאביונים

א. אין ליתן מתנות לאביונים ממתנות מעשר, דכל דבר שבחובה אינו בא אלא מן החולין (סי' תרצ"ד מג"א סק"א ומ"ב סק"א).

ב. מתנות לאביונים יתן בני עיר לעניי עיר, ובני כרך לעניי כרך, אך בן עיר לא יתן לבן כרך שפורים שלו ביום המחרת אן להיפך (הליכות שלמה פ"ט סכ"א ובהערה שם).

ג. מתנות לאביונים וכן משלוח מעות צריך ליתן ביום הפורים עצמו ולא קודם לכן (ע"י מג"א שם, ובהל' שם ד"ה לשני ובפ"מ א"א סק"ג ובג"כ"י ובערוה"ש סי' תרצ"ה סי"ז) ומ"מ הורו הפוסקים דאפשר לתת לוועדות הצדקה קודם פורים בתורת פקדון עד ליום הפורים וביום הפורים יתעו לעניים (וע"י שו"ת מהר"א אסאך סי' ר"ז, הע"ת תורה סי' תרצ"ה סי"ז).

וכן אם לא נאכלו המשלוח מעות עד פורים יצא יד"ח המצוה.

ד. כתגו הפוסקים שאפשר לצאת מתנות לאביונים בהמחאת גנך (הליכות שלמה פ"ט סכ"ג וע"ש בדברי הלכה את ל"ז דאין חילוק בין הגיע זמן פרעונו אן לא, וכן אם הגנך פתוח אן לא אלא כל שאם ירצה יוכל לקבל תמורתו שפיר מקרי ענינה. וע"ע בשו"ת שבט הלוי ח"ט סי' רצ"ג ובשו"ת מענות שלמה תענא סי' קצ"ג את ד' אם דינו כגבוי לענין שמיטת כספים).

ה. עיקר משלוח מעות שמהייב מן הדין דהיינו שתי מעות לאדם אחד (וע"י סי' תרצ"ה), אין לשלוח מפירות שביעית (שו"ת שבט הלוי ח"ז סי' קפ"ג כיון שמהייב לפרוע חוב זה של תקנת חיל הוא בכלל אן פרעונו חוב דמי שביעית ע"י רמב"ם הל' שמיטה ויובל פ"ז ה"ט). אך יש מתירים לשלוח מעות מפירות שביעית (הליכות שלמה פ"ט סי' דס"ל שאין זה חוב שניתן לתבעו דיינים, אלא חוב מהמת מצוה, אין בזה משום פריעת חוב).

ו. אם מוסיף יותר משתי מעות לאדם אחד, אן ששולח משלוח מעות לאנשים נוספים יוכל לשלוח משל שביעית (שבדל שם).

ז. אם כבר יצא ידי חובת משלוח מעות, אלא שחוזר ושולח למי ששלח לו משלוח מעות, יש מקום להחמיר משום שנחשב כפרעונו חוב.

אך יש מקילין וסוגרים דכיון שאינו מצד התחייבות אלא שיהדרך לשלוח חזרה, אין זה בגדר פרעון חוב, והסומך על המקילים אין מוניחין אותן (שבט הלוי שם, הע"ת הגר"ש זצ"ל להקל דאין בזה משום פרעון חוב).

אלה יעמדו על הברכה אשר נדבם לבם לנדב להוצאות העלון לזיכוי הרבים

הגליון הבא לאחר פורים למי ער"ש צו פרה א"ה

לזכר עולם יהיה צדיק
כ"ק מרן הרה"ק אדמו"ר רבינו אלעזר מנדל מלעלוב זיע"א בן כ"ק מרן אדמו"ר הרה"ק רבינו משה מלעלוב זיע"א
יומא דהילולא ט"ז אדר (תרמ"ג)
זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל אמן

לקוראינו היקרים
שאלתינו ובקשתנו בימי הפורים
כי תטו שכם להוצאות הגדולות
של הגליון הק' המוכה רבבות
ברחבי תבל.
אנחנו
0527667563

לעילוי נשמת
הגאון הצדיק הרב משה פרוי זצ"ל
מייסד ומנהל בית חינוך לבנות וישיבת "אור החיים" בבני ברק
נלב"ע י"ב אדר תשנ"ו.

לעילוי נשמת
האשה החשובה מרת אילנה בת אסתר ע"ה
נפטרה י"ג אדר תשע"א
תנצב"ה.